

Futok, szaladok, ugrom, hopp! Hógolyó a láthatáron. Kinyitom a szám és becsukom a szemem. Érzem, ahogy a jéghideg labda a fogaimnak csapódik, csípi a nyelvemet, de nem számít.

– Csodás! – rikkantja Borz. – Szép fogás!

Odaszaladok Borzhoz. Amikor kitátom a számat, hogy a hógolyót odaadjam neki, csak egy kis hókása és víz folyik ki belőle.

– Hová tűnt? – prüszkölöm kétségbeesve.

– A hógolyó elolvad a szádban – kuncog Kutya.

Kutya egy nagy, rozsdavörös doboz tetején ül. Ez a konténer – vagy ahogy mi hívjuk: kockéner – az otthonunk. Az enyém, Borzé és Kutyaé.

Barátok vagyunk. Az én nevem Macska, de kutya vagyok, egy keverék csahos, akit az édesanyja Macskának nevezett el, mert szerinte a macskák a maguk urai.

A legjobb barátom Borz, egy ember. Azt mondogatja magáról: „torzonborz csavargó” vagy „szórmók csőlakó”. Ő a legkedvesebb lélek kerek e világon.

És ki a harmadik? Egy kicsike, fekete macska, aki egy hatalmas hajón érkezett ide Helsinkibe hét tengeren túlról. Amikor meghallotta, hogy engem Macskának hívnak, a Kutya nevet választotta magának.

Borz egy vastag törülközőt terít a padlóra. Engem megkér, hogy arra üljek, ő pedig a karosszékebe telepszik, és türelmesen takarítani kezdi a havat a tappancsomról, majd óvatosan kiszedegeti a jégcsimbókokat a bundámból.

Kutya a tűzhely mellett üldögél, a mancsát nyalogatja. Kecses és szépséges, mint egy márványszobrocska. Igazán kedves és barátságos is tud lenni, de ha megkutyálja magát, kicsit éles a nyelve.

Ahogy hazafelé battyogunk, teljesen besötétedik. A nagy házak ablakaiban égnek a karácsonyi fények, ragyogó csillagok és fényfüzerek.

Keskeny, félreeső utcákon kanyargunk, ahol a házak kicsik, kedvesek, takarosak.

Egy ablak mögött meglátjuk a feldíszített fenyőfát.

– Ó, de szép az a fa! – sóhajtok.

– Azért furcsa dolog bevinni egy fát a szobába, és feldíszíteni – miákolja Kutya.

– Bárcsak bekukkanthatnék azon az ablakon, és láthatnám, hogyan ünneplik az emberek a karácsonyt! – vakkantom.

Borz megáll, rám néz, és ravasz, mosoly villan a szemében.

Térdre ereszkedik, és elindul négykézláb lopakodva keresztül az udvaron. Kutya pukkadozik a nevetéstől, miközben a nyomába szegődünk:

– Nappal két lába van, este négy lába, miáú, mi az?

– Psszt! – suttogja Borz. – Hisz tudjátok: a borzok négy lábon járnak, és hangtalanul surrannak be bárhova az éj leple alatt.

Borz jól befűt, amikor hazérünk. Pattog a tűz, a kályha oldala csak úgy izzik a melegtől. A házikónk padlóján ülünk, a matracon. Borz gyertyát is gyújtott. Úgy lobog a lángjuk a billegő asztalon, mintha világítótornyok volnának.

Borz egy-egy szelet sonkát, nagy darab füstölt lazacot és egy-két krumplit rak mindenki tányéjára a kosárból. Összefut a nyál a szánkban.

- Ez még a füstölt heringen is túltesz – lelkendezik Borz.
- Különösen értékes ünnepi fogás. Megízlelhetjük benne azt, ami a karácsonyban a legfontosabb.
- A... szeretetet? – kockáztatom meg.
- És hogy törődnek velünk – nyávintja hozzá Kutya.
- Úgy bizony, szőrmókok – bólint Borz. – Szeretnek, és törődnek velünk.

